

N.F.S. Grundtvig “Stykker af Skjoldung-Kvadet eller Bjovulfs Minde”

Offentliggjort første gang i *Grundtvigs Værker* version 1.10, maj 2017

Denne pdf er en læseversion af værket uden kommentarer. Værket findes digitalt med punktkommentarer, indledning, tekstredigering og faksimiler på www.grundtvigsværker.dk

Tekstkilder

A *Førstetrykket*, 1819 (SJ: 342)

Teksten er etableret af Vibeke A. Pedersen

Punktkommentarer, indledning og tekstredigering er skrevet af Vibeke A. Pedersen, redigeret af Klaus Nielsen og Steen Tullberg

Tilsyn ved punktkommentarer og indledning ph.d. Mark Bradshaw Busbee

PDF ved Kim Steen Ravn

Copyright: *Grundtvigs Værker* 2024

|A:234

Stykker af Skjoldung-Kvadet

eller

Bjovulfs Minde.

En Stund er det alt, siden jeg i Dannevirke leverede en Udsigt over dette mærkværdige Angelsaxiske Digt, og endnu staaer jeg i Gjæld for den rimede Fordanskning jeg deraf har lovet. At opregne her alle Aarsagerne til dette Langdrag, er saameget mere unødvendigt, som det ikke er hvad man kalder Publicum jeg skylder Arbeidet, men kun den Ædling, der er saa mild en Creditor, som boglig Kunst kan ønske sig, og de Faae som Arbeidet maaskee vil tækkes.

Hvad jeg her vil sige, er da kun, hvad alle Kyndige maae indrømme, at en digterisk Oversættelse af et gammelt Kvad er ei at løbe til, og at, naar ovenikjøbet Texten ei blot har mange Knuder men adskillige Huller, da fristes man kun alt for ofte til at løbe derfra, naar man ei vil overfare det Hele, med en Harefod.

Rimeligviis havde jeg da, efter adskillige mislykkede Prøver, for længe siden opgivet Forsættet, dersom ei mit Løfte havde bundet mig, men det tvang mig til, stedse at vove nye Forsøg, og nu er jeg endelig blevet enig med mig selv om en Maade, hvorpaa jeg troer der kan leveres saa godt et dansk Billede af det gamle Kvad, som efter dets, |A:235 og efter mine Evners Beskaffenhed, er mueligt, og hvordan det seer ud, vil jeg nu vise mine Læsere. Neppe tør jeg haabe, det vil tækkes dem der give sig af med de gamle Sprog, men det Samme er Tilfældet med min Fordanskning af Versene hos Saxo og Snorro; og det maae ikke afholde mig enten fra at følge min Overbeviisning, eller fra betids at yttre den; thi jeg vil sætte Efter-Slægten istand til at bedømme, om jeg gik min egen Vei, fordi jeg haardnakket modsatte mig Overbeviisning, eller fordi intet Overbevisende blev sagt derimod. Det ikke uvigtige, og i mine Øine mere indviklede end besvarede Spørgsmaal: *hvordan* man bør oversætte, agter jeg med det Første at gjøre til Gjenstand for en egen skriftlig Betragtning, om ei for Andet, saa for at man kan sammenligne min Theorie med min Praxis, og undgaae baade at betragte mine *Feiltagelser* som forsætlige Misgreb, og mine overlagde Vendinger, som skjødesløs Flygtighed. Jeg vil derfor her lade min Praxis tale for sig selv, og i det jeg erklærer mig villig til at frafalde den, naar man kan overbevise mig om at jeg bør, maa jeg kun bede Vedkommende lægge Mærke til, at naar en Skribent som man indrømmer Evne til selv at kunne forfatte Noget, der lader sig læse, giver sig af med oversætte, og beviser at han gjør det med Flid og Eftertanke, |A:236 da bør det neppe undre Nogen, at hans Arbeide bliver anderledes end de sædvanlige Oversættelser, og da bør man vist betænke sig to Gange, før man vrager hans Arbeide *paa Grund af*, at det er *anderledes*, end hvad Oversættere pleie at levere.

For det Første blev der Intet af den nye Udgave, hvortil det gamle Digt saa høilig trænger, men naar Professor Rask kommer tilbage, tænker jeg vi udføre vort Forsæt, og da, om ei før, skal man lære, at jeg i min rimede Fordanskning ei viger fra Ordene, enten fordi jeg har oversprunget dem, eller for at gaae fra Texten, men kun fordi jeg troer, det er den eneste Maade, hvorpaa man kan oversætte et *Digter-Værk*, thi det er: efter min Forstand, at lade dets Aand udtrykke sine Forestillinger i et *andet* Sprog, ei blot da i andre Ord men og i andre Vendinger, naar disse ere de *tilsvarende*.

Hvad her findes fordansket kaldes i den Kjøbenhavnske Udgave: første, anden, tredie og fjerde Sang, men jeg har afdeelt efter Indholden. Indledningen om Skjold og hans Liigbegjængelse forudsættes, og Resten forstaaes af sig selv, eller ved ingen Fortales Hjelp.

|A:237

Hjerte-Borgen.

- 1 Forsvundet var den gamle Skjold,
Fra Marken, trods al Klage;
Paa Konge-Stolen dog saa bold
En Skjold-Ung blev tilbage,
 Ja, Danmark kjær,
 Sad *Bjovulf* der,
Til mæt han blev af Dage!

- 2 Alt efter ham til Ære steeg
Kong *Halvdan*, kaldt den Høie,
Og graa han blev i Hildes Leeg,
Før han sig maatte bøie
 Paa Skjoldung-Borg
 Til Danmarks Sorg;
Da brast hans Konge-Øie!

- 3 Fra ham en Slægt i Verden kom,
Som man veed af at sige,
Ved *Hjorger*, *Hrodger*, *Helge* from,
Og Daatteren tillige;
 Kong Oneld god,
 Af Skilfing-Blod
Han fik den favre Pige!

- 4 **A:238** Ung Hrodger drog i Herre-Færd,
Han vandt sig Guld og Ære,
Saa Banner for den Høvding kjær
Det var en Lyst at bære,
 Hver Kæmpe-Søn
 Det kaldte Løn
I Lag med ham at være!

- 5 Saa vorde brat hans Kæmpe-Tal,
Hans Mod og med det Samme,
Og reise vilde han en Hald,
Som herlig kunde bramme,
 Som reent stak ud
 Hver Hald saa prud,
Hos hver en Folke-Stamme.

- 6 Der vilde han om bredden Bord
Sin Følge-Trop forsamle,
Og skjænke Mjød med milde Ord

For Unge og for Gamle;
Hvad Herren bød,
Det Hæren lød:
De Unge med de Gamle!

7 |A:239 Det undte Gud den Høvding stærk,
Som jeg har ladt mig sige,
At reise op det Kæmpe-Værk,
Og pryde det tillige,
Foruden Hviid,
Og Slæb og Slid
Af Folk i Danmarks Rige!

8 Alt med sin egen Følge-Trop
Det Værk han kunde trykke,
Og snart i Skye sig løfted op
Det stolte Svende-Stykke,
Det blev i Stand,
Og vidt om Land
Man priste Hrodgers Lykke!

9 Og der var Kraft i Kongens Ord,
Han kaldte Borgen *Hjerte*.
Han bænked Kæmper trindt om Bord,
Og lod dem vel beværte,
Ja Haanden fuld
Med Sølv og Guld,
Han gav dem af sit Hjerte.

10 |A:240 Han deelde Ringe ud ei faa
Alt under Høie-Lofte,
Hvor kneisende man Hallen saae
Optaarnet høit paa Tofte,
Men Fryd i Borg
Blev brat til Sorg,
Som hændes kan vel ofte.

11 Ulykken nær for Dørren stod,
At skjæmme Hallens Buer;
Med Nidings-Værk, med Mord og Blod,
Og Damp af Svovel-Luer,
At kvæle Fryd
Og Glæds-kabs Lyd
I Hrodgers Kæmpe-Stuer!

Den Glæds-kabs Lyd, som dagelang
I Hallen var at høre,
Den skurred, ihvor sødt den klang,
Dog stærk i Troldens Øre!
 Den Mørkets Søn,
 Kun fnøs i Løn
Ved Harpe-Slag at høre.

13 |A:241| Til Harpen høit i Salen klang
Og Skjaldens klare Stemme:
Om Tidens Fødsel lød hans Sang,
Den var vel værd at nemme:
 Om hvordan her
 Af første Færd
Paa Jorden Folk fik hjemme.

14 Til Harpe-Slaget klart han sang:
Det var den Evig-Høie,
Som Havet bød om Blomster-Vang
Sig belteliig at bøie;
 Han satte Soel
 Paa Himmel-Stol,
Og Maanen for sit Øie!

15 Ja, Soel og Maane satte Han
Til Lysning over Støvet,
Og smykked Jorden trindt om Land
Med Blomsten og med Løvet;
 Det var Hans Bliv,
 Som aanded Liv
I Luften og i Støvet!

16 |A:242| De unge Folk med Gammen sød,
Nu smagde Livets Gode,
Men deres Held en Aand afbrød,
Som i det Dunkle boede;
 Den Aand saa stærk
 Til Nidings-Værk
Var Ophav paa vor Klode.

17 Den Helvedes Ulykkes-Fugl,
Det *Grændel* var hin leede,
I Hænge-Dyndet var hans Skjul,
I Ørken var hans Rede,
 Og svovelblaa
 Man Luer saae

Sig trindt hans Hjem udbrede.

- 18 Der leved han i Usselhed
Enstund, den grumme Fiende,
Da Skaberen ham styrted ned,
Fra Himmel-Bjergets Tinde,
Der smægted han
I øde Land,
Men havde Ondt i Sinde.
- 19 |A:243| Op mod sin Broder Cain stod,
Og slog ihjel den Fromme,
Men Herren hævned Abels Blod,
Lod det ham slet bekomme:
Af Landet ud
Fordrev ham Gud,
Fra Selskab med de Fromme!
- 20 Fra ham, den Broder-Morder leed,
Nedstammer hver Uvætte,
Hver Thues, hver Trolde, som Gud er vreed,
Hver Rise og hver Jette,
Den Trop saa gal,
Som til sin Kval
Mod Gud sig mon opsætte!

Grændels Uvæsen.

- 1 Natten med sin Skyggehær,
I den høie Sal nu raadte
For at friste Folket der,
Grændel flux sin Vei betraadte,
Vilde see, om danske Svende
Vogted vel sig selv og hende.
- 2 |A:244| Gammelt Øl og gammel Mjød,
Sjunket var for tit i Stoben
Hovedtung i Søvnens Skjød,
Sjunket laae, nu Adels-Hoben,
Sorgløs var den hele Skare,
Drømde Fred og ingen Fare.

- 3 Mens nu Folket sov saa trygt,
Kom i Salen ind den Lede,
Lugte kunde Trolden Frygt,
Var til Mord og Mandslæt rede,
Ti og Tyve Kæmper fage
Tog i Søvn han af Dage.
- 4 Ja, han vog dem, mens de sov,
Under Salens mørke Bue,
Axlede saa flux sit Rov,
Bar det til sin Jette-Stue;
For Utysket var paa Disken
Folke-Liig en Lækkerbidsken!
- 5 Gjennem Nattens Skygge-Trop
Lysned det fra Øster-Lide,
Øinene fik Folket op,
Saae i Salen da med Kvide,
Vidnesbyrd om, hvordan Freden
Trædsk var brudt af Rænke-Smeden!
- 6 **A:245** Glemt var nu al Gildes-Fryd,
Grumt afløst af Hjerte-Sorgen,
Graad, ei Sang og Glædskabs Lyd
Hørdes nu i Hjerte-Borgen,
Vendt i Hallen var saa fage
Aften-Sang til Morgen-Klage!
- 7 Dane-Kongen iegod
Suur nu sad med rynket Pande,
Thi i sine Kæmpers Blod
Saae han Fjendens Fodspor stande,
Spot og Skade stod for Øiet,
Dybt af Sorg var han nedbøiet.
- 8 Seent og Sorgen han forvandt,
Tit fornyet blev hans Kummer,
Natte-Frist var her kun Tant,
Dyssed Vagten kun i Slummer;
Dobbelt rased Natten efter
Morderen med friske Kræfter!
- 9 Kun omsonst man ventede paa
Udaads Anger hos Uvætten,
Til Omvendelse man saae
Han for gammel var i Hætten,

Taag, som Nok ham gav at nyde
Aldrig vilde han fortryde.

10 |A:246 Dage kom og Dage svandt,
Immer saae man større Jammer,
Kongen selv ei længer fandt
Hvile i sit Sove-Kammer,
Maatte gruende udvandre,
Og sit Hvilested forandre.

11 Syn for Sagn den Herre fik
Om Uhyrets Lue-Tænder,
Kæmpen der dem halvt undgik,
Sleed sig løs af Troldens Hænder,
Kunde dog ei Brynden kue,
Men var som en Glød at skue.

12 Raaderum fik Grændel nu,
Og, hvad knap man skulde mene,
Kæmper selv han slog med Gru,
Alle kued han alene,
Kunde Hallen dem afnøde,
Saa den stod forladt og øde.

13 Tidt kom efter Vinter Vaar,
Aldrig kom dog Bod for Sorgen,
Dansken i en Tylvt af Aar
Var forviist fra Hjerte-Borgen,
Saar paa Saar til bitter Smerte
Fik den ædle Skjoldungs Hjerte!

14 |A:247 Derfor rimedes, og klang,
Trindt i Landene saa vide,
Skjaldens høie Klage-Sang;
Om den ædle Herres Kvide,
Klang for mange Folkes Øre,
Som den end er her at høre:

15 Grændel, med Hrodger han ypped en Kiv,
Med Mod, og med Vold, og med Liste,
Den kosted saa mangen en Dannemands Liv,
Og Ild maatte Kæmperne friste.

16 Længe saa vared den blodige Kiv,
Ei nytted om Fred det at bede,
Kjøbe for Guld man ei kunde sit Liv,

Saa graadig og grum var den Lede.

- 17 Bod sig forvente for Lak eller Meen,
Slet Ingen til Hove da maatte,
Grændel af Mange aad Arme og Been,
Kun Skade for Hjemgjæld de aatte.
- 18 Døden udspændte sin Skygge saa mørk,
Den Livet af Kæmperne knuged,
Midnattens Mulm over Røverens Ørk,
Som muret, tilhyllende ruged.
- 19 |A:248|Hveden han kom, eller hvor han gik hen,
Det kunde ei Nogen opdage,
Ikke man tænkte at Slægtens Uven,
Var ene om al denne Plage;
- 20 Mange smaa Djævla man Skylden da gav
For hvad dog den Ene kun gjorde,
Natlig i Hallen, saa mørk som en Grav
Trods Kæmperne, throne han turde.
- 21 Det var en Ynk for den Skjoldung saa god,
Hans Hjerte-Borg saa lagdes øde,
Throne derinde ei Gud ham tillod,
Og selv han ei vidste sin Brøde.
- 22 Nedbøiet tit han og modfalden bad
Nu Vennerne Raad at paafinde:
Raad imod Uraad og Nidinge-Had,
Ja, Raad til sin Harm at forvinde.
- 23 Til deres Afgud da ginge de hen,
Med Høitid og Offer tillige,
Bade om Hevn over Folkets Uven,
Om Trøst for det plagede Rige.
- 24 |A:249|Saa var det Skik i den hedenske Tid,
Man stoled paa Afguders Naade,
Ikke man kjendte den Herre saa blid,
Som Alt har at styre og raade;
- 25 Himlenes Konge, den levende Gud
De ei kunde prise og dyrke,
Ikke de kjendte den Herre saa prud,

Som raader for Ære og Styrke.

- 26 Vee dem, de Arme, der saa fare vild,
Og staae paa de slibrige Skrænte,
Tumle saa ned i den gloende Ild,
Hvor Trøst ei og Hjelp er at vente!
- 27 Vel den, som skal, naar han gaaer i sin Død,
Kun Himlinge-Reisen tiltræde,
Finde saa Hvile i Faderens Skjød,
Ja Hvile med Lyst og med Glæde!!

Bjovulf og Strand-Ridderen.

- 1 Det var Halvdans Søn saa god,
Tungt han drog sin Aande,
Mægted ei at raade Bod
Paa den store Vaande;
- 2 **A:250** Stille stod Forstanden her
I den Vises Pande,
Kongen lod af Hjertefærd
Mat sig overmande.
- 3 Gru man saae i hver Mands Blik,
Rædsel alle Dage,
Ei med Tiden Roe man fik
For den Lande-Plage!
- 4 *Higelak* i Gothen-Land
Raadte Borg og Fæste,
Havde sig en Herremand,
Mage til de Bedste.
- 5 Herremanden hørde Rye
Om de fæle Nætter,
Ja, om Grændel, som saa kry
Øved Trolld-Idrætter.
- 6 Rundet op af ædel Rod,
Voxet og derefter,
Havde han, med Løve-Mod,

Meer end Bjørne-Kræfter.

- 7 |A:251| Ud med Snekken! lød hans Ord,
Takler ei for længe!
Brat jeg stævne vil om Bord
Over Svane-Vænge;
- 8 Ja, til Danmark staaer min Hu,
Drotten vil jeg gjæste,
Skjoldungen behøver nu
Mænd udaf de Bedste!
- 9 Skjøndt han var dem alle kjær,
Synske Mænd fraraadte,
Helten ei den Herrefærd,
Lykke de ham spaa'de.
- 10 Følge-Svende søgde nu
Mellem Gothe Helten,
Kun til Femten faldt hans Hu:
Kæmper udaf Vælgten.
- 11 Snekken klar med Mast og Roer
Svømmed under Landet,
Styrmand havde den om Bord,
Som var klog paa Vandet;
- 12 |A:252| Alt som den fortøiet laae
Under Klint i Havnen,
Færdige man springe saae
Kæmperne i Stavnen;
- 13 Ind og ud som Bølgen foer
Kæmperne saa ranke,
Bar Klenodier om Bord,
Rustninger saa blanke;
- 14 Skjønne Sager tog de med,
Stuved dem paa Tilje,
Fired saa, og foer afsted
Med den bedste Vilje.
- 15 Børen blæste, Bølgen høi
Skummed over Stavnen,
Som en Fugl i Luften fløi

Snekken ud af Havnen!

- 16 Saa et Døgn med Liv og Lyst
Holdt man ved at seile,
Da sig løfted Danmarks Kyst
Alt med Klinte steile.
- 17 |A:253| Snart sig bredte Danmarks Kyst,
Ud for Gothers Øie,
Ind de lagde da med Lyst
Mellem brune Høie.
- 18 Flux i Land de Sømænd gik,
Snekken at fortøie,
Axled, efter Kæmpe-Skik,
Klingre Pandser-Trøie.
- 19 Derpaa hver en Kæmpe bold,
For det Glid paa Voven,
Takked Ham, som har i Vold
Vind og Strøm for Oven.
-
- 20 Det var Skik i Daneland,
Inden Port og Volde,
Sad en Kyst-Befalingsmand,
Strandvagt der at holde.
- 21 Flux nu saae den Høvding bold
Alt fra Høie-Lofte,
Mangt et blanket Herre-Skjold
Blinke over Tofte;
- 22 |A:254| Frem i Rustning saae han der
Raske Kæmper skride,
Hvem der gik hans Borg saa nær,
Det gad han nok vide.
- 23 Det var Hrodgers Lehnsmand brav:
Flux sad han paa Hesten,
Traved med sin Høvdings-Stav,
Did hvor han saae Gjæsten;
- 24 Myndig rysted han sin Stav,

Spurgde saa med Blide:
Hvem er I, som over Hav
Hid lod Kjølen glide.

25 Hvem, I Kæmper, hvem er I
Som staae her i Pandser,
Komne hid paa Hvalens Sti
Med de skarpe Landser!

26 Giver paa min Tale Agt!
Her har jeg at sige,
Sat dertil at holde Vagt:
Vold fra Danmarks Rige.

27 |A:255| Her forbudt er Vikings-Iid,
Og det maa jeg sande,
Saa fortrolig al min Tid
Ingen saae jeg lande;

28 Ingen Kæmper, som ei fik
Først Forlov, at sige,
Men kanskee I Landsens Skik
Har ei vidst saa lige!

29 Til den Høvding, hisset staaer,
Mellem Kæmper strage,
Ei jeg saae, ihvor det gaaer,
Meer end netop Mage;

30 Lyver ei, som vel er meldt,
Adels-Blik og Mine,
Da er han en ædel Helt,
Hvor han saa mon trine!

31 Midlertid Beskeed I maa
Om jer Herkomst sige,
Før et Skridt I længer gaee
Ind i Danmarks Rige.

32 |A:256| Nu I veed min Mening da,
Kort jeg den fortæller:
Hvor kom hid I langveis fra?
Svar jo før, jo heller!

- 33 Til at svare frem nu stod
Høvdingen den gilde,
Og der han sin Mund oplod,
Hørdes Ord saa milde:
- 34 Alle vi af Byrd og Blod
Gother monne være,
Higelak den Drot saa god
Tjene vi med Ære.
- 35 Fader min er lagt i Muld,
Mæt han blev af Dage,
Men hans Arv saa ærefuld:
Navnet er tilbage.
- 36 Egthjov kaldtes han paa Jord,
Vide man det vidste,
Og jeg mener, han i Nord
Mindes med de Sidste.
- 37 |A:257|Hid vi kom med ærlig Hu,
Herren din at gjæste,
Halvdans Søn, som ængstes nu,
Og hans Folk til Bedste!
- 38 Modent Ærende vi har,
Ei er det at dølgje,
Om os ellers Sandhed bar
Rygtet over Bølge!
- 39 Derom dig vi spørge vil,
Siig os det med Blide,
Staaer det saa i Landet til,
Vist maa du det vide:
- 40 Er det sandt, hvad os er sagt,
Solgt for gode Vahre,
Har en dunkel, fjendtlig Magt
Folket lagt i Snare!
- 41 Teer et Skrække-Billed stærk
Sig i mørke Nætter,
Øver sælsomt Nidings-Værk,
Blodige Idrætter?

- 42 |A:258 Er det saa, et Raad jeg veed,
Og vil Hrodger lære
Til at slaae den Fjende ned,
Hvem han saa mon være.
- 43 Faae han skal sin Rest, ifald
Han gjør nok en Prøve
Paa, om Nat i Konge-Hald,
Nidings-Værk at øve!
- 44 Fældes han, vil, haaber jeg,
Heden sig fortage,
Og ifald det lykkes ei
Spildt er al Umage;
- 45 Ja hvis feil den Ting mig slaarer
Jeg har nu i Sinde,
Hallen ei til Redning staaer
Det skal man befinde;
- 46 Da man bære maa den Byld,
Som man ei kan trykke,
Medens Hallen staaer paa Syll,
Forestaaer Ulykke!
-
- 47 |A:259 Fra sin Ganger uforsagt
Hørdes Kæmpen svare:
Vist sig maa en ærlig Vagt,
Tage vel i Vare,
- 48 Holde maa i allen Stund
Strængt han Maal og Maade,
Som med Haand, saa og med Mund
Holde vel til Raade.
- 49 Eftersom jeg hører nu,
Ikkun for det Bedste
I med ærlig Kæmpe-Hu
Skjoldungen vil gjæste;
- 50 Ganger da kun op i Land
Med de blanke Vaaben,
Selv jeg ride vil foran,
Holde Veien aaben.

- 51 Eders Skib til denne Færd
Seer jeg I har beget,
Det skal ligge sikkert her,
Som det var mit eget;
- 52 |A:260 Mine Svende med god Agt,
Skal paa Land det bjerge,
Og mod hver en fjendtlig Magt
Det forsvarlig væрге,
- 53 Væрге, til den kjære Mand
Over Hav det bære
Svanehalset atter kan,
Hjem til Sit med Ære!
- 54 Ja, at Veder-Markens Helt
Maa med Held og Ære
Slaae det Slag, hvorum er meldt,
Skal min Liv-Bøn være!
-
- 55 Breed og buget under Land
Snekken laae for Anker,
Sagtelig det smulle Vand
Spilled paa dens Planker.
- 56 Kæmpe-Skaren uforsagt
Satte fort nu Gangen,
Og dens gyldne Hoved-Vagt
Skinned over Vangen:
- 57 |A:261 Ud fra Tryne-Hjelme stod
Straalerne saa klare,
Kjæk i Sind og let paa Fod
Var den Kæmpe-Skare.
- 58 Rask det gik foruden Sorg,
Snart da fik man Øie
Paa den favre Hjerte-Borg
Med de gyldne Fløie;
- 59 Under Himlen ei saa prud
Saae en Borg man stande,

Af dens Glands gik Straaler ud
Vidt og bredt om Lande.

60 Dane-Bavnens Vogter strag
Gjæsterne nu lærde
Ret at stile deres Sag
Til hvad de begjærde;

61 Derpaa dreiede sin Hest
Kyst-Befalingsmanden,
Sagde, som han kunde bedst:
Nu maa jeg til Stranden,

62 **A:262**Jeg Alfader da i Vold
Eder vil befale,
Dække eder huldt hans Skjold
I de høie Sale!

63 Midlertid staaer jeg paa Vagt
Ved de danske Strømme
Der jeg skal hver fjendtlig Magt
Holde vel i Tømme!
